

Sáu giờ sáng, Từ Di Nhiên xử lý hết công việc còn sót lại của ngày cũ, xong xuôi vào đánh thức Cố Dã dậy.

Hoàng tử bé với mái tóc thẳng mượt màu đen nằm nghiêng gần mép giường, bờ vai trần lộ ra dưới tấm chăn dày, dọc trên cổ là chi chít những dấu hôn đỏ còn lưu lại của đêm qua.

Từ Di Nhiên đến gần, lay nhẹ vai Cố Dã, khẽ gọi: “Ông xã, dậy thôi.”

Cố Dã trở người, buồn ngủ đến mức hai mắt híp lại, so với việc chỉ ngủ được bốn tiếng một ngày do bận đi làm hai công việc, ở bên Từ Di Nhiên làm bốn phần một người chồng khiến anh còn mệt hơn nhiều.

“Good morning, my sweet prince, I love you.”

(Chào buổi sáng, hoàng tử ngọt ngào của em, em yêu anh.)

Tiếng Từ Di Nhiên thì thầm bên tai, Cố Dã chưa tỉnh ngủ mở mắt nhưng miệng vui đến cười tươi rói. Anh chống tay ngồi lên, đang mơ màng sức nhớ ra một chuyện, vội vã quay qua Từ Di Nhiên tra khảo: “Tối qua em ngủ ở đâu?”

Từ Di Nhiên thông thả đá mắt qua chỗ trống bên cạnh trên giường, Cố Dã vẫn chưa khỏi nghi ngờ nhìn chằm chằm vào cô, chỉ sợ cô vẫn chưa chịu bỏ thói quen ngủ sofa.

“Chúng ta sang nhà bố mẹ.” Từ Di Nhiên kiểm tra điện thoại, vừa ra cửa vừa nói: “Em đợi anh bên ngoài.”

Cố Dã xuống giường vào toilet rửa mặt, Từ Di Nhiên nói yêu anh như anh mong muốn, còn gọi anh là hoàng tử ngọt ngào của cô, nhớ đến anh liền tự cười tủm tỉm một mình.

Từ sông bạc đến thẳng nhà ông bà Từ, đến cổng Từ Di Nhiên không vào, chưa gì đã vội nói lời tạm biệt: “Anh ở đây với bố mẹ, đừng về nhà một mình sẽ buồn chán.”

“Hả?” Biểu cảm Cố Dã hoàn toàn ngơ ngác: “Em... anh...”

“Em sẽ gọi điện cho anh sau.” Từ Di Nhiên vội vàng ngắt lời, vỗ vỗ lên đầu Cố Dã rồi lên xe A Nhĩ đang đợi sẵn trước đó rồi đi.

Cố Dã đứng ngơ ngác một chỗ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Từ Di Nhiên nói đi liền đi, không hề nói trước cho anh một tiếng nào để chuẩn bị tinh thần.

“Không sao, nó hay qua thành phố khác giải quyết công việc đó mà, chắc là sắp trễ chuyến bay nên mới gấp gáp như vậy.” Bà Từ đi đến nắm cổ tay Cố Dã dẫn vào nhà, ông Từ đóng cửa theo ngay phía sau.

Sáng sớm nay Từ Di Nhiên đã gọi điện đến thông báo tình hình cho ông bà Từ, chỗ bố nuôi của cô gặp rắc rối nên phải đón chuyến bay gần nhất sang, chuyện ân oán xã hội đen cô không thể đưa Cố Dã đi cùng, bỏ anh một nhà thì sợ anh tủi thân, chỉ còn cách đưa anh qua ở cùng bố mẹ.

Bộ dạng Cố Dã bị bỏ rơi trở nên thê lương, cách đó một tiếng Từ Di Nhiên còn lời ngọt ngào, ngoắt một cái lại bỏ rơi anh.

Thấy con rể vàng con rể bạc buồn bã ngồi ủ rũ ở phòng khách, ông bà Từ ái ngại nhìn nhau, lần này Từ Di Nhiên làm việc quan trọng, không thể vô lý bắt cô đưa Cố Dĩ theo.

Bà Từ đến ngồi cạnh Cố Dĩ, xót ruột an ủi anh: “Đừng nghĩ ngợi, Di Nhiên nó sẽ về sớm với con mà, nhớ mà nó không về thì mẹ gả vợ khác cho con.”

Mặt mũi Cố Dĩ đột nhiên sa sầm tối, bà Từ mới phát hiện mình vừa nói lung tung, nhưng trông Cố Dĩ thế này cũng đủ hiểu độ quẩn quít của anh với Từ Di Nhiên, xa một chút liền không vui, tâm lý của vợ chồng son quả thật rất mạnh mẽ.

Khác hẳn với Cố Dĩ tinh thần lạc quan từng thấy trước đó, ông bà Từ bất lực nhìn con rể như kẻ mất hồn, anh mơ mơ màng màng, dáng vẻ giống như đã gửi tâm trí cho Từ Di Nhiên ở nơi khác.

Cả ngày Cố Dĩ như người trên mây, gọi điện cho Từ Di Nhiên không được khiến tâm trạng anh càng tệ hơn. Cố Dĩ tưởng tượng ra rất nhiều chuyện, nào là Từ Di Nhiên gặp người cũ hoặc gặp người mới tốt hơn, không thì tạm xa nhau vài ngày cô suy nghĩ lại sẽ chán anh rồi đòi ly hôn.

Đêm muộn nằm trong phòng ở nhà ông bà Từ, Cố Dĩ thẫn thờ chờ điện thoại trên đệm sáng đèn. Anh chờ rất lâu, mắt mở không nổi vẫn cố gắng gượng để chờ cho bằng được.

Đến khi Cố Dĩ ngủ th[ị]ế đi, chuông điện thoại bỗng vang lên, anh giật mình theo phản xạ bắt nghe ngay lập tức: “Bà xã.”

“Anh vẫn chưa ngủ à?”

Nghe được giọng nhẹ nhàng của Từ Di Nhiên, Cố Dĩ mếu máo trách móc: “Vậy mà em nói cần anh.”

Tiếng cười khở của Từ Di Nhiên truyền đến: “Em hết cách, nơi này anh không thể đến.”

“Anh hiểu rồi.” Giọng Cố Dĩ buồn bã rất rõ, trong lòng chột chùn xuống.

“Lần sau nhất định đưa anh đi, đừng buồn, ngoan nhé.”

Cố Dĩ không trả lời, hơi thở của anh cũng trở nên chậm nhịp, Từ Di Nhiên ở đầu dây bên kia không thể dùng cách nâng niu dỗ được thì chỉ còn cách đe dọa: “Nếu ở bên em...”

“Em muốn bỏ anh chứ gì!” Cố Dĩ giận dữ ngắt ngang, vô cùng uất ức lên giọng, rồi khỏi chưa đến một ngày đã nghĩ đến chuyện vứt bỏ anh.

“Em xin lỗi, đừng giận, là em nói sai rồi, đợi em về chuộc lỗi được không? Muộn rồi, anh mau ngủ đi.”

Cố Dĩ im lặng không đáp, bên tai vang lên tiếng thì thầm: “Ngủ ngon, yêu anh.”

Khóe môi Cố Dĩ lập tức cong lên, quên mất đi cơn giận vừa rồi thì thào nói: “Anh cũng yêu em.”

Cứ tưởng nghe được giọng của Từ Di Nhiên sẽ ngủ ngon, Cố Dĩ lại mơ thấy ác mộng, trong mơ thấy cô bị thương do ẩu đả dao súng. Lúc Cố Dĩ bừng tỉnh, không gian vẫn chìm trong màn đêm mịt mờ, không rõ từ khi nào mồ hôi đã đổ ướt mặt anh.

Dù cố ngủ lại Cố Dĩ không tài nào ngủ được, trong lòng có cảm giác hồi hộp bất an, cũng chẳng biết từ khi nào hình bóng của Từ Di Nhiên lại ăn sâu trong tiềm thức, chỉ cần không có cô bên cạnh anh liền cảm thấy không an toàn.

Tại thành phố nhộn nhịp khác...

Sau chuyến bay dài một tiếng rưỡi, Từ Di Nhiên đến một căn biệt thự theo phong cách Hồng Kông nằm ở phía rìa thành phố. Từ ngoài cổng vào là đoạn đường dài, hai bên bao quanh bởi khuôn viên cỏ xanh mướt, hồ bơi lớn nằm trước nhà, có cầu thang bắc lên cửa chính.

Tại phòng khách, bố nuôi Từ Di Nhiên thư thái ngồi uống trà cùng một chàng thanh niên trẻ, anh chàng mặc áo măng tô màu vàng be kem, bên trong mặc áo len không cổ màu trắng. Mái tóc chải lệch gọn gàng màu nâu sáng cùng gương mặt góc cạnh, tôn lên sự nam tính và lịch lãm.

Ngay khi chạm mắt, chàng trai lập tức đứng bật dậy bước đến chỗ Từ Di Nhiên, nở một nụ cười ngọt ngào ôm lấy chặt lấy cô.

Nhìn bố già ngồi cười khà khà, Từ Di Nhiên bất mãn nói với ông: “Bố, đây là chuyện khẩn cấp?”

Bố nuôi chưa kịp nói thì chàng trai đã buông Từ Di Nhiên ra, hai tay ôm mặt cô, chậm rãi cất tiếng giải thích: “Là anh bảo bố nói với em như vậy.”

Từ Di Nhiên gỡ tay chàng trai ra, đôi giày boot da màu đen cao mười cen ti mét gõ trên sàn đá hoa cương trắng. Cô đến sofa ngồi xuống, dáng ngồi hai chân rộng hơn vai không lẫn đi đâu được, khiến những người đàn ông ngồi kế bên cạnh dù có to con hơn trở nên khép nép.

Người Từ Di Nhiên hơi khom về trước, gác hai khuỷu tay đặt ở đầu gối, nghiêm trọng nhìn bố nuôi chất vấn: “Bố biết con ở sòng bạc rất bận, còn muốn cùng anh ấy lừa con.”

“Biết làm sao đây? Thằng nhóc này từ lúc về nước đều đòi gặp con.” Bố nuôi ngao ngán lắc đầu, tỏ ra bất đắc dĩ.

“Di Nhiên, nếu đợi đến tiệc chào mừng thì lâu, bố không cho anh ra ngoài nên chỉ có thể làm vậy thôi.” Chàng trai ~~lồng~~ ngón tay vào tay Từ Di Nhiên, ánh mắt mang theo sự si mê dán chặt mắt vào cô.

“Tu Kiệt, em không có thời gian.” Từ Di Nhiên rút tay ra, nghiêm túc nói.

Tu Kiệt nhìn sang bố mình, ông hiểu ý liền tìm cách rời khỏi. Chỉ còn hai người, Tu Kiệt hào hứng cầm hai bàn tay cô lắc lư: “Di Nhiên, vài ngày nữa anh lên thế chỗ bố, đợi mọi thứ ổn định chúng ta kết hôn đi.”

Từ Di Nhiên cười nhạt, thẳng thắn thừa nhận sự thật: “Em kết hôn rồi.”

“Không thể nào.” Tu Kiệt kinh ngạc tròn mắt, biểu cảm có chút khoa trương.

“Tu Kiệt, em và anh căn bản là không thể nào, em xem bố anh là bố em, đồng nghĩa với việc

em chỉ xem anh là anh trai.” Thái độ của Từ Di Nhiên vô cùng dứt khoát, cô không muốn vì giữa cô và Tu Kiệt lại phải trở mặt với lão Tu đã có công đưa cô vào giới. Vì nể tình lão Tu, Từ Di Nhiên thật lòng khuyên nhủ: “Đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, việc anh nên chú tâm bây giờ là bang hội.”

Nói rồi Từ Di Nhiên đứng dậy quay đi, phía sau có tiếng thủy tinh vỡ, vừa xoay đầu nhìn đã thấy Tu Kiệt kích động dùng miếng miếng bể kể cổ mình.

Từ Di Nhiên vẫn rất điềm tĩnh, cách lấy tính mạng để ép buộc vốn không hề tác động được đến cô.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Di Nhiên, nếu em không lấy anh, anh chết cho em xem.”

Đối diện với trạng thái kích động của Tu Kiệt, Từ Di Nhiên chột chột thở dài cảm thương, cô không nóng không lạnh nhắc nhở: “Em đã có chồng hợp pháp.”

“Không sao cả, anh chấp nhận làm chồng thứ!”

Thật không hiểu Tu Kiệt đang nghĩ gì, anh ta có ngoại hình, lại vừa du học từ Đức trở về, có bố ruột là bang chủ bang hội xã hội đen ở thành phố này, cơ hội gặp không ít người vừa mắt lại đòi làm chồng thứ.

Tu Kiệt bỏ miếng thủy tinh xuống, chạy đến ôm Từ Di Nhiên, khấn khiết nói: “Di Nhiên, anh không thể sống thiếu em.”

Kể từ lúc Từ Di Nhiên được Kiều Lục Nghị tín dụng, đàn ông tìm đến cô chỉ có hai lý do, muốn có người chống lưng và rút ngắn mối quan hệ với Kiều gia.

“Chị hai.” A Nhĩ từ ngoài đi vào, một tay kéo Từ Di Nhiên tách ra khỏi Tu Kiệt, cố ý nhắc khéo: “Chị, mau giải quyết công việc, chúng ta còn có việc ở nhà.”

Từ Di Nhiên chớp chớp mắt, Cố Chính Vũ chưa xong Tu Kiệt lại xuất hiện, phiền phức chồng phiền phức.

Trước khi Từ Di Nhiên đến, bố con Tu Kiệt đã tính toán kế hoạch, vậy nên ông lấy việc phân chia địa bàn muốn cô góp ý, đợi đưa Tu Kiệt lên chủ bang sẽ thuận tiện thu tóm những khu còn lại.

Đối với việc tranh giành địa bàn ở những khu tự trị xảy ra rất thường xuyên, lần này lão Tu muốn Từ Di Nhiên nhúng tay vào để bọn người kia thấy uy mà lùi. Nếu đắc tội với Từ Di Nhiên, chẳng khác nào động đến cánh tay trái của Kiều Lục Nghị, Kiều gia tàn ác thế nào trong giới đều đã biết.

Lão Tu đã ngỏ lời, Từ Di Nhiên không thể từ chối bởi năm đó ông không đưa cô vào xã hội đen, cô đã không có cơ hội có được chỗ đứng như ngày hôm nay.

Bàn xong việc với lão Tu, Từ Di Nhiên lên phòng riêng trên lầu, A Nhĩ theo sát phía sau cô, đóng cửa rồi mới lên tiếng trách móc: “Chị, chị như vậy anh rể ở nhà phải làm sao đây?”

Ngồi ở ghế phía góc phòng nhìn ra ban công, Từ Di Nhiên trầm mặc suy tư, Cố Dĩ vì chuyện cô dây dưa với Cố Chính Vũ đã vô cùng giận dữ, nếu biết có người muốn trở thành chồng thứ, tưởng tượng thôi cô đã thấy nước mắt Cố Dĩ ngập tràn.

Cửa được gõ hai cái, Tu Kiệt mở cửa bước vào, anh đã cởi áo khoác ngoài ra, thẳng lối đến chỗ Từ Di Nhiên.

Trao đổi ánh mắt với Từ Di Nhiên xong, A Nhĩ ra ngoài.

“Di Nhiên.” Tu Kiệt đến vùi mặt vào cổ Từ Di Nhiên, trọng lực đổ dồn lên người cô, khẽ thì thào gọi cảm: “Anh muốn trở thành người của em.”